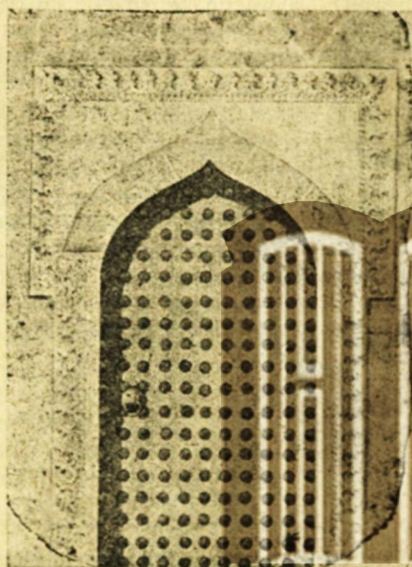

ство въ 1393 година и падането на Търново подъ турцитѣ, придворнитѣ велможи на царица Ирина въ Арбанаси били подложени подъ ножъ. Баязидъ запазилъ останалата частъ отъ албанцитѣ въ Арбанаси, отдѣлилъ го заедно съ нѣколко околни села, и далъ на своя зетъ Османъ, когото направилъ спахия на тоя тогавашенъ градъ. По-късно, въ царуването на султанъ Сюлейманъ ханъ I — Великолепни (1520—1566 г.) Арбанаси, селата: Горна и Долна-Орѣховица и

Фиг. 64. Входна врата на една кѣща

Лѣсковецъ сѣ вече като владения на Рустемъ паша и били негови вакѣфски земи до времето на „танзимата“ въ 1840 година.

Споредъ друго едно предание, което е повече историческо, отколкото легендарно, погърченитѣ отъ долния Епиръ албанци, като скинишко племе въ XV и XVI вѣкове се размножили въ своитѣ планини и почнали да се разселватъ по цѣлия Балкански полуостровъ. На гѣсти маси тѣ се заселили не само въ Герция¹⁾, гдето традиционното имъ облѣкло — фусанелата, станала национална грѣцка носия, но и въ Македония, Тракия и България, гдето се заселили разпрѣснати и на малки групи, и така образували самостоятелно нови поселища, като Арбанаси Лѣсковецъ и др.

Свободолюбиви и храбри, гордитѣ албанци, обичайки планината, отседнали въ Арбанашката рѣтлина при Търново и се отдали на търговия и керванджилѣкъ. Тукъ тѣ забравили своето старо отечество и земята отъ която били дошли — долния погърченъ Епиръ, чийто жители се славили съ своята буйна кръвъ и предприемане чести нападения, грабежи и хайдушки животъ. Все пакъ, Арбанашката планина, съ своята гѣста, непроходима тогава гора отъ вѣковни дървета и съ своята чиста кристална вода на „Лака“, съ своя чисто планински въздухъ, напомняла за далечната имъ родина Епиръ и Албания. Отъ вѣковнитѣ дървета започнали да си строятъ кѣщи, оградени съ здрави каменни

1) Вж. Иорд. П. Георгиевъ — Село Арбанаси П. С. Год. XV кн. I XIV Стр. 86—123.